

MIERS, ATTIECĪBAS UN DZIEDINĀŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 42:7–20, Mt 25:41–46, 1Moz 42:21–24, 1Moz 45:1–15, Lk 23:34, 1Moz 50:15–21.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet tagad neesiet apbēdināti un nebīstieties, ka jūs mani esat šurp pārdevuši, jo Dievs mani šurp sūtījis, lai jums saglabātu dzīvību.” (1Moz 45:5)

Kāds vīrietis tika apsūdzēts seksuālā uzbrukumā Džoanai. Sieviete viņu identificēja policijā. Lai gan vīrieša vaina bija apšaubāma, sieviete nelokāmi palika pie tā, ka Džonijs ir vainīgs.

Tā Džonijs nonāca cietumā, kur pavadīja 14 gadus par noziegumu, ko nebija izdarījis. Tikai pēc tam, kad DNS pierādījumi viņu atbrīvoja, Džoana saprata savu šausmīgo kļūdu.

Viņa gribēja satikt Džoniju pēc tam, kad viņš bija atbrīvots. Ko šis vīrietis, kas bija tik daudz cietis, darīja, kad viņš satikās vaigu vaigā ar sievieti, kas bija izpostījusi viņa dzīvi uz tik daudziem gadiem?

Viņa bija istabā un gaidīja viņa ierašanos. Kad viņš ieradās un viņi paskatījās viens otram acīs, Džoana izplūda asarās.

“Džonijs vienkārši noslīga zemē, satvēra manas rokas, paskatījās uz mani un teica: “Es tev piedodu.” Es tam nespēju noticēt. Tomēr šeit viņš stāvēja un teica man, kas biju izdarījusi viņam tik daudz pāri, ka viņš man piedod! Tikai tad es sāku saprast, kas patiesībā ir žēlastība. Un tikai tad es piedzīvoju dziedināšanu un patiesu mieru.”

Šajā nedēļā mēs runāsim par piedošanu un to, ko tā var izdarīt ar nemiera pilnu cilvēka sirdi.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. augustā.

Sastopoties ar pagātņi

Beigās Jāzeps dzīvē viss ievirzās labās slīdēs. Viņš ne tikai izkļūst no cietuma, bet pēc faraona sapņu izskaidrošanas viņš kļūst arī par Ēģiptes premjerministru (1Moz 41:50–52). Ēģiptes šķūņi ir pilni, un paredzētais bads sākas. Tad kādu dienu Ēģiptē ierodas Jāzeps brāļi.

Izlasi par Jāzeps pirmo sastapšanos ar saviem brāļiem 1Moz 42:7–20. Kāpēc tik izstrādāts sižets? Ko Jāzeps centās panākt šajā pirmajā satikšanās reizē? _____

Jāzepam bija vara, un viņš varēja atriebties saviem brāļiem, lai viss būtu godīgi. Bet tā vietā, lai atriebtos, Jāzeps ir nobažījies par mājās palikušajiem ģimenes locekļiem. Viņš ir satraucies par savu tēvu. Vai viņš joprojām ir dzīvs, vai arī disfunkcionālā ģimene palikusi bez sentēva? Un kā ar viņa brāļi Benjamīnu? Kā sava tēva prieks un laime Benjamīns nu bija tādā pašā pozīcijā kā iepriekš Jāzeps. Vai brāļi bija novirzījuši savu bīstamo greisirdību uz Benjamīnu? Jāzeps nu varēja gādāt par šiem neaizsargātajiem cilvēkiem savā ģimenē.

Praktizēt Bībeles principus attiecībās nenozīmē to, ka mēs reiz spēsim pieņemt vardarbību vai ka mums vajadzētu to spēt izdarīt. Ikviens no mums ir dārgs Dieva acīs. Par katru no mums Jēzus samaksāja augstāko maksu pie krusta.

Kāpēc vardarbību vai citu cilvēku noniecināšanu Jēzus uztvēra tik personīgi?

Izlasi Mt 25:41–46. _____

Mēs visi esam atpirkti Jēzus asinīs, un likumīgi mēs piederam Viņam. Ikviens, kas rīkojas vardarbīgi, aizskar Jēzus īpašumu. Seksuālai, emocionālai vai fiziskai vardarbībai nekad nevajadzētu būt daļai no ģimenes dzīves. Tas nav tikai ģimenes privāts jautājums, kas jārisina iekšpusē. Šādos gadījumos nepieciešama palīdzība un iejaukšanās no ārpuses. Tam, kurš cieš no vardarbības ģimenē, jāmeklē palīdzība pie uzticamiem speciālistiem.

Kas ir tie daži Bībeles principi, kas mums ir jāattiecina uz jebkurām problemātiskām attiecībām ģimenē, ko šobrīd piedzīvojam? _____

Iekārtojot skatuvi

Jāzepe piedeva saviem brāļiem. Mēs nezinām, kad tieši Jāzepe viņiem piedeva, bet ir skaidrs, ka tas bija noticis pirms viņu ierašanās. Jāzepe, iespējams, nekad nebūtu piedzīvojis tādu karjeru Ēģiptē, ja viņš nebūtu piedēvis, jo dusmas un sarūgtinājums visdrīzāk būtu saēduši viņa dvēseli un sabojājuši attiecības ar Kungu.

Vairāki pētījumi ar izdzīvojušajiem traģēdijās, kurās vainojami citi, ir izgaismojuši faktu, ka piedošana ir galvenais faktors, lai visšausmīgāko ciešanu upuri rastu dziedināšanu un varētu turpināt dzīvi. Bez piedošanas mēs paliekam upuri. Piedošana ir vairāk domāta mums pašiem, nevis mūsu pāridarītājiem.

Kaut arī Jāzepe bija piedēvis saviem brāļiem, viņš negribēja ļaut ģimenes attiecībām palikt turpat – pie Dotanas sausās akas. Viņam bija jāredz, ka kaut kas ir mainījies.

Ko Jāzepe dzirdēja? Izlasi 1Moz 42:21–24. Ko viņš uzzināja par saviem brāļiem? _____

Visa komunikācija notika caur tulku, tāpēc Jāzēpa brāļi nezināja, ka viņš tos saprot. Jāzepe dzirdēja savu brāļu atzišanos. Brāļi bija domājuši, ka, atbrīvojoties no Jāzēpa, viņi atbrīvosies no tēva komentāriem par viņu. Viņi bija cerējuši, ka viņus vairs nekaitinās Jāzēpa sapņi vai viņš pats kā sāncensis tēva mīļākā dēla lomā. Bet tā vietā brāļus visus šos gadus bija mocījuši sirdsapziņas pārmetumi. Viņu noziegums bija tos padarījis nemiera pilnus un paralizētus no bailēm par Dieva sodu. Jāzēpam patiešām bija ļoti žēl, ka viņiem tā jācieš. Jāzepe raudāja par viņiem.

Jāzepe zināja, ka bads turpināsies vēl vairākus gadus, tāpēc viņš uzstāja, lai nākamajā reizē, kad viņi nāks pirkt labību, ņem līdzī Benjamīnu (1Moz 42:20). Viņš arī paturēja Simeānu kā ķīlnieku (1Moz 42:24).

Redzot, ka Benjamīns vēl ir dzīvs, viņš organizēja mielastu, kurā viņš izrādīja acīmredzamu patiku pret Benjamīnu (1Moz 43:34), lai novērotu, vai vēl joprojām valda vecais greisirdības modelis. Brāļi neparādīja nekādas greisirdības pazīmes, bet Jāzepe zināja, ka viņi var būt viltīgi. Galu galā viņi bija piemānījuši veselu pilsētu (1Moz 34:13), un viņš nosprieda, ka tie droši vien ir samelojuši tēvam par viņa likteni (1Moz 37:31–34). Tāpēc viņš izdomāja vēl vienu lielu pārbaudījumu. (Sk. 1Moz 44. nod.)

Izlasi 1Moz 45:1–15. Ko tas mums stāsta, ko Jāzepe juta pret saviem brāļiem, un par piedošanu, ko viņš tiem bija dāvājis? Kādas mācības mums vajadzētu paņemt no šī stāsta savai dzīvei? _____

Piedot un aizmirst?

Piedošana ir definēta kā labprātība atmest savas tiesības uz aizvainojumu, nosodījumu un atreibību pret kādu cilvēku vai grupu, kas rīkojas netaisnīgi. Ģimenes terapeite Merilina Armora (Marilyn Armour), kas bija strādājusi ar holokaustā izdzīvojušajiem, pētot, ko izdzīvojušie bija darījuši, lai piešķirtu jēgu tam, kas ar viņiem bija noticis, raksta: “Visa piedošanas ideja ir upura apzināta rīcība. Tas nav kaut kas tāds, kas vienkārši notiek.”

Piedošana nenozīmē, ka nebūs seku. Piedošana nenozīmē, ka pāridarītājam tiks ļauts turpināt vardarbību. Piedošana nozīmē, ka mēs pavēšam savu aizvainojumu un savas atreibības ilgas uz Dievu. Ja mēs to nedarīsim, dusmas, sarūgtinājums, aizvainojums un naidis to, ko šis cilvēks vai cilvēki ir mums izdarījuši, padarīs vēl sliktāku.

Ko piedošana citiem dara mums? Pārdomājiet Mt 18:21–35. _____

Nav šaubu, ka viena no atslēgām, mācoties piedot, ir saprast, kas mums ir piedots Kristū. Mēs visi esam grēkojuši – ne tikai pret citiem cilvēkiem, bet arī pret Dievu.

Katrs grēks patiešām ir grēks pret mūsu Kungu un Radītāju. Un tomēr Jēzū mēs varam prasīt sev pilnīgu piedošanu par visiem šiem grēkiem – ne tāpēc, ka mēs būtu to pelnījuši (jo mēs neesam), bet tikai Dieva žēlastības dēļ. Kad mēs esam satvēruši šo svēto patiesību, kad esam padarījuši šo piedošanu par savu, kad varam piedzīvot savā dzīvē Dieva piedošanas realitāti, mēs varam sākt piedot citiem. Mēs piedodam ne tāpēc, ka citi to būtu pelnījuši, bet gan tāpēc, ka tas ir tas, ko mēs esam saņēmuši no Dieva un kas mums ir vajadzīgs pašiem. Cik gan bieži mums pašiem bijusi vajadzīga piedošana?

Kā mēs redzējām, Jāzeps piedāvāja iespēju salabot ģimenes attiecības. Šeit nav nekāda īgnuma, nekādas rakņāšanās tajā, kas noticis pagātnē.

Ir gandrīz neiespējami sākt visu no jauna, ja esam kļuvuši par ekspertiem, kā vislabāk ievainot vienam otru. Bet Jāzeps reaģēja citādi. Šķiet, viņš gribēja nolikt pagātni aiz sevis un virzīties uz priekšu ar mīlestību un atvērtību. Ja Jāzepam būtu cita attieksme, šim stāstam būtu citādas beigas, ne tik laimīgas.

“Svētīgi tie, kam pārkāpumi piedoti un grēki aplāti, svētīgs tas cilvēks, kam Tas Kungs nepielīdzina viņa grēku.” (Rm 4:7, 8) Ko Pāvils šeit stāsta, kas mums ir piedots Jēzū un kā šim brīnišķīgajam apsolījumam vajadzētu ietekmēt to, kā mēs izturamies pret saviem pāridarītājiem? _____

Ieviešot piedošanu praksē

Lai piedotu, man ir jāatzīst, ka esmu bijis ievainots. To var būt grūti izdarīt, jo reizēm mēs vairāk sliecamies censties aprakt savas jūtas, nevis iziet tām cauri. Atzīt nekristīgas aizvainojuma jūtas un pat dusmas Dieva priekšā nav nekas nepareizs. Psalmos tas ir bieži izteikts. Es varu justies brīvs pateikt Dievam, ka man nepatīk tas, kas ir noticis vai kā pret mani izturējās un ka tas mani padara noskumušu vai dusmīgu.

Jāzēpa stāstā mēs redzam, ka viņš raud, redzot atkal savus brāļus, un pārdzīvo dažas no pagātnes emocijām.

Ko Jēzus vārdi pie krusta stāsta mums par piedošanas laiku? Izlasi Lk 23:34. _____

Jēzus negaidīja, lai mēs vispirms lūgtu pēc piedošanas. Mums nav jāgaida, lai pāridarītājs lūgtu pēc piedošanas. Mēs varam piedot citiem, pat ja viņi nepieņem mūsu piedošanu.

Ko Lk 6:28 un Mt 5:44 māca mums par to, kā mēs attiecamies pret cilvēkiem, kas mūs ievaino? _____

Piedošana līdzīgi mīlestībai sākas ar izvēli, nevis ar jūtām. Mēs varam izdarīt izvēli piedot, pat ja mūsu emocijas nesaskan ar šo lēmumu. Dievs zina, ka mūsu pašu spēkā šī izvēle ir neiespējama, bet "ar Dievu visas lietas ir iespējamās" (Mk 10:27). Tāpēc mums ir teikts, lai mēs lūdzam par tiem, kas mūs ir ievainojuši. Dažos gadījumos šie cilvēki varbūt jau ir miruši, bet mēs tik un tā varam lūgt pēc spējas tiem piedot.

Nav šaubu, piedošana ne vienmēr būs viegli istenojama. Sāpes un kaitējums var būt postošs, atstājot mūs ievainotus, sakropļotus, satriektus. Dziedināšana nāks, ja mēs to ļausim, bet turēšanās pie sarūgtinājuma, dusmām un aizvainojuma padarīs dziedināšanu grūtāku, pat gandrīz neiespējamu.

Krusts ir vislabākais uzskates līdzeklis tam, ko Dievam maksāja piedot mums. Ja Kungs var iet tam cauri mūsu dēļ, pie tam zinot, ka tik daudzi Viņu vienalga atmetīs, tad arī mēs noteikti varam mācīties piedot.

Kam tev ir jāiemācās piedot — ja ne šīs personas, tad vismaz sevis dēļ? _____

Kā atrast mieru pēc piedošanas

Jāzēpa ģimene beidzot ieradās Ēģiptē. Ģimenē vairs nav tumšo noslēpumu. Viņa brāļi droši vien ir tēvam atzinušies, ka pārdevuši Jāzēpu, izskaidrojot, ka dēls, ko viņš uzskatīja par nogalinātu, nu ir Ēģiptes premjerministrs.

Lai gan ne vienmēr būs iespējams atjaunot attiecības un dažkārt pat nebūtu prātīgi, tas nenozīmē, ka mēs nevaram piedot. Mēs varbūt nespējam apskaut savu pāridarītāju un raudāt kopā ar viņu, bet mēs varam gribēt izteikt savu piedošanu vai nu ar balsi, vai vēstules palīdzību. Un tad ir laiks ļaut sāpēm iet prom, cik vien tas iespējams. Varbūt sāpes nezudīs pavisam, bet vismaz mēs būsim uz dziedināšanas ceļa.

Izlasi 1Moz 50:15–21. Par ko uztraucas Jāzēpa brāļi, un kāpēc viņiem būtu par to jāuztraucas? Ko šīs bailes par viņiem stāsta? _____

Jāzēpa brāļi bija dzīvojuši Ēģiptē septiņpadsmit gadus (1Moz 47:28), un tomēr, kad Jēkabs nomira, viņi baidījās, ka Jāzēps ķersies pie atriebības. Viņi atkal saprata, cik lielā mērā viņi bija ievainojuši Jāzēpu. Tagad, pēc tēva nāves, Jāzēps vēlreiz pārliecina viņus par savu piedošanu. Šī atkārtotā droši vien noderēja gan viņa brāļiem, gan pašam Jāzēpam.

Ja brūce ir dziļa, mums droši vien nāksies piedot daudzas reizes. Kad uzmācas atmiņas par pāridarījumu, mums nekavējoties jāvēršas pie Dieva lūgšanā un atkal jāizdara izvēle piedot.

Izlasi 1Moz 50:20. Kā šis pants palīdz paskaidrot, vismaz daļēji, Jāzēpa labprātību piedot brāļu grēku pret viņu? _____

Jāzēps nelokāmi uzskatīja, ka viņa dzīve ir daļa no Dieva lielā plāna, lai palīdzētu glābt toreiz zināmo pasauli no bada un tad palīdzētu savai ģimenei piepildīt Dieva apsolījumu kļūt par lielu tautu. Zināšanas par to, ka Dievs stāv pāri brāļu ļaunajiem plāniem, lai panāktu labu, palīdzēja Jāzēpam piedot.

Jāzēpa stāstam bija laimīgas beigas. Kā mēs reaģējam, ja stāsta beigas nav tik labas? Vai kāds varētu nepiekrīst tam, ka līdz ar grēka beigām un lielās cīņas noslēgumu, kad visi jautājumi tiks atrisināti, tās būs laimīgas beigas (t.i., ilgtermiņā)? Kā šī cerība var mums palīdzēt tikt galā ar ne tik ideālām attiecībām? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kā Jāzepu brāļi pārdeva pagāniem, tā Kristus viens mācekļis pārdeva Viņa nāvīgākajiem ienaidniekiem. Jāzepu viņa tikumu dēļ nepatiesi apsūdzēja un iemeta cietumā; tāpat Kristus tika nicināts un atmests, jo Viņa taisnā, pašai izlēģot dzīve pati par sevi jau norāja grēku, un, lai gan Viņš neko ļaunu nebija darījis, tomēr uz viltus liecību pamata tika notiesāts. Un Jāzepa pacietība un lēnprātība, ciešot netaisnību un apspiešanu, viņa labprātīgā gatavība piedot un cēlā labvēlība pret nežēlīgajiem brāļiem ir zināms Kristus attēls, jo arī Viņš nekurnēdams pacieta bezdievīgo cilvēku ļaunumu un izsmieklus un piedeva ne tikai saviem slepkavām, bet arī visiem tiem, kas ir nākuši pie Viņa, atzīstot grēkus un meklējot piedošanu.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši”, 239., 240. lpp.)

“Nekas nevar attaisnot nepiedodošu garu. Tas, kurš nav žēlsirdīgs pret citiem, parāda, ka viņš pats nav Dieva piedodošās žēlastības līdzdalībnieks. Dieva piedošanā maldīgā sirds tiek vilkta tuvu Bezgalīgās Mīlestības sirdij. Dievišķās līdzjūtības straume plūst uz grēcinieka dvēseli un no viņa uz citu cilvēku dvēselēm. Maigums un žēlastība, ko Kristus atklāja Savā dārgajā dzīvē, būs redzama tajos, kas kļūst par Viņa žēlastības līdzdalībniekiem.” (E. Vaita “Kristus līdzības”, 251. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāds reiz teicis: “Nepiedošana ir līdzīga indes dzeršanai, cerot, ka nomirs cits cilvēks.” Kā jūs saprotat šo apgalvojumu?

2. Kāds bija Jāzepa smalki izstrādātā plāna nolūks, pirms viņš atklāja savu identitāti? Ko tas deva viņam un brāļiem?

3. Jāzepa kalps droši vien kaut ko zināja par plāniem attiecībā uz Jāzepa brāļiem (piem., 1Moz 44:1–12). Kā piedošanas pieredze ietekmēja tos, kas bija tikai novērotāji?

4. “Dievs nekad nevada Savus bērnus citādi, kā viņi paši izvēlētos tikt vadīti, ja viņi varētu redzēt beigas jau no sākuma un ieraudzīt godības pilno nodomu, ko viņi piepilda kā Viņa līdzstrādnieki.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 224., 225. lpp.) Padomājiet paši par savu dzīvi, pārdomājot minēto apgalvojumu. Kā šī izpratne varētu palīdzēt jums tikt galā ar daudziem pārbaudījumiem un cīņām, ko mēs piedzīvojam?